

Reportáž – Mudr. Zdeněk Bašný

Bohnice. Co napadne většinu obyvatel Prahy a přilehlého okolí? A když my dodáme, že naše škola se jmenuje Ústavní, tak je mnohdy o nedorozumění postaráno. Ale teď vážně. Ano, jsme z Bohnic, psychiatrickou nemocnici máme opravdu nadosah. Proto jsme o rozhovor požádali člověka, který je s léčebnou a s celým sídlištěm spojený, pana doktora Zdeňka Bašného, který byl v letech 1990 až 2005 ředitelem léčebny.

Tak bylo to revoluční období a v revoluci se dějí rychlé věci, Já byl v té době od roku 86 do 90, tak jsem byl zaměstnán, tehdy Výzkumný ústav psychiatrický byl v areálu bohnické léčebny, takže v těch revolučních dobách jsme se scházeli a bylo to v rámci Občanského fóra tehdy byly různé aktivity, a tak jsme se rozhodli, že obsadíme i léčebnu. Zkrátka jsem šel do výběrového řízení, v tom jsem uspěl a nastoupil jsem někdy v červnu 90 na post ředitele.

V roce 1990 proběhly i první ročníky festivalů Mezi ploty a Babí léto, které k léčebně patří dodnes.

Pro tu psychiatrii to bylo významné, že se to dá otevřít, protože oni to potom otevřeli i do ostatních léčeben a byla to taková známka, že se něco děje. A pak je tady ještě jeden fenomén, se mně vždycky ptali, co to znamená pro ty pacienty. To, co já považuji za podstatné a co je důležité, že každý z nás chce být v nějakém chlubitelném prostředí. Léčebna vždycky byla braná jako nějaké prostředí zatemnělé hrozně, najednou ti lidé se stávají součástí na dva dny, které bylo chlubitelné. Vždycky mi říkali tak řiď o zase to bude to bude bordel tak jako na to nadávali teda jo ale v podstatě komunikovali vlastně v tom směrem pozitivně.

A co celý život pana doktora Bašného, jak je spojen s Bohnicemi? Celé dětství prožil v blízkosti léčebny, nejprve v Dobřanech, od 4 let v Bohnicích. V Bohnicích chodil do školy i bydlel. Studoval střední zdravotnickou školu, proto mají jeho děti v rodném listě uvedeno povolání otce zdravotní sestra. Cesta ke studiu medicíny nebyla úplně jednoduchá, každý uchazeč potřeboval doporučení od tehdejší mládežnické organizace, Socialistického svazu mládeže, pan Bašný ale členem nebyl.

A nakonec to dopadlo tak, jak to někdy v životě chodí, že jedna z těch představitelk toho Socialistického svazu mládeže, co měla to razítko u sebe, tak měla službu brigádu v metru, tak jsem za ní přišel a říkal jsem hele dej mi to razítko tady a ona to razítko se neodvážila nedat.

Celý život pana doktora Bašného je spojen se sportem. Hrál házenou a s klubem Dukla se koncem 60. let dostal i za hranice, tedy do tzv. západního světa. Uvažoval někdy ve svém životě o emigraci, životě v jiné zemi? A chtěl pan doktor někdy něco udělat jinak?

Já jsem emigraci zvažoval ve svých 17, 18 letech, dokonce už jsem byl, protože já jsem takový domácí typ, ještě bohnický, takže už jsem dokonce seděl tehdy za vysokou skálou jako tedy nad Trójou, už jsem se chystal, že uteču a že to nikomu neřeknu, ale věděl jsem, že se vrátím, že se nechám zavřít asi tak na 3 roky, ale já nejsem typ, co by dlouho vydržel v cizině. Ale uvědomil jsem si, že vždycky člověk v dané chvíli koná a pokud to nechá ještě proplout svým svědomím, tak koná tak, jaké má v dané chvíli schopnosti především a také jaké má možnosti.

ZŠ a MŠ Ústavní

žakovský tým: David Brož, Dominik Kouba, Michal Venta, Anna Skálová, Kristýna Svěčená, 9.B

učitel : Ludmila Bartáková